

Pravidlá pravej princeznej

ŽIJE
V KLASICKOM
ROZPRÁVKOVOM
SVETE...

... ALE NIE JE
TO TYPICKÁ
PRINCEZNÁ.

PHILIPPA
GREGORY

Ilustroval Chris Chatterton

**Pravidlá pravej
princeznej**

Text Copyright © 1988, 1989, 1992, 2020 by Philippa Gregory
Illustrations Copyright © 2020 Chriss Chatterton
Cover design Copyright © 2020 by HarperCollin's Publishers, Ltd.
Translation © Oľga Kralovičová 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy
sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme
ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného lebo budúceho
a informačného systému a podobne bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Philippa Gregory: THE PRINCESS RULES,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollin's Childrens Publishers, Ltd.,
vo Veľkej Británii 2020, preložila Oľga Kralovičová.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

ISBN 978-80-566-5847-5
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

Pravidlá pravej
princeznej

PHILIPPA
GREGORY

Ilustroval

Chris Chatterton

slovart

Freddiemu a Sebastianovi

Obsah

Princezná Florizella 9

Florizella a vlky 75

Florizella a obor 153

Princezná Florizella

Prvá kapitola

*Rodičia princeznej Florizelly
zabudli otvoriť okná,
aby im bocian, čo práve
letel okolo, mohol
zhodiť bábätko.*

Kde bolo, tam bolo (to znamená, že neviem, kde presne to bolo, ale nebolo to až tak ďaleko), v krajine nazývanej Sedem kráľovstiev žil kráľ s kráľovnou, ktorí veľmi chceli syna. Čakali a čakali, až jedného dňa...

„Mám pre teba novinku. Budeme mať krásneho maličkého chlapčeka!“ povedala kráľovná kráľovi.

„Vyrastie a bude z neho kráľ,“ potešil sa.
„Aké úžasné prekvapenie.“

Lenže keď sa bábätko narodilo, nebol to chlapec. Bolo to dievča.

Kráľ a s kráľovnou to síce šokovalo, ale boli panovníci, takže sa usmiali, vyniesli bábätko na balkón a všetkým kývali. Predstierali, že im neprekáža, že je to dievča, hoci počítali s chlapcom.

No aj tak svoju dcérku veľmi ľúbili.

„Navyše,“ začal kráľ, „určite sa vydá za krásneho bohatého princa a budú vládnuť v oboch kráľovstvách. Jasnačka!“

„Bude sa volať Florizella,“ rozhodla kráľovná. „Princezná Florizella.“

Kráľ s kráľovnou, hoci mali dobré úmysly, boli nedbanliví rodičia. Krstiny zbabrali tým, že pozvali úplne všetkých, aby sa nikto neurazil. Nepriateľmi nahnevané čarodejnice a neuvrhli na bábätko osudovú kliatbu ani ho nikto nepremenil na myšku. Zabudli princeznú zamknúť vo vysokej veži, takže sa jej žiadny princ nemohol vyšplhať po vlasoch a zachrániť ju. Nezakázali jej tkať ani používať ostré ihly. Nepripomínali jej, aby nebehala s nožnicami v rukách, ale to by bolo pri rozprávkovej princeznej aj tak zbytočné – to je skrátka normálne. Nestáhovali ju do tesných šiat, nech má uzučký pás, ktorý by princ objal jednou rukou. Nekrmili ju otrávenými jablkami ani ju nepochovali do sklenenej truhly. Kráľovná bola mimoriadne

nedbanlivá – zabudla zomrieť a nenechala svoju dcéru krutej macoche, takže princezná nemusela pást husi ani sedieť v popole.

Rodičia dovolili Florizelle, nech si robí, čo sa jej zapáči. Vlastne to šťastie bola ich chyba, že sa nenaučila pravidiel pre princezné, ale vyrástla z nej veselá, hlučná, panovačná a šťastná dievčina, ktorá trávila dopoludnia na koni menom Želatíno a popoludní s nimi vždy pracovala v kráľovskej kancelárii. Veľmi rada odpovedala na sťažnosti na výdavky a zbytočnosť kráľovskej rodiny. Väčšinou s nimi súhlasila.

„Zme velmy drahí,“ napísala, keď mala šesť rokov.

„To nemôžeš poslať!“ vydesil sa kráľ.

„Náhodou to je milé,“ poznamenala kráľovná a hodila ho do smetí.

Florizella sa priatelila s niektorými princeznami, ktoré študovali pravidlá pre princezné a podľa nich sa aj správali. Obdivovala ich vlasy: boli krásne – také zlatisté a dlhé! Aj šaty mali pekné – bohato povyšované rukami oddaných služobníkov. A aké len mali topánočky! Drobné a ručne vyrobené z hodvábu! Lenže to, ako trávili čas, ju nudilo na smrť!

Ráno vstali, umyli si tváričky, nakrémovali líca, ruky aj nosy a potom prišiel čas na raňajky.

Pili teplú vodu a niekedy zelený čaj. Pravidlá pre princezné hovorili jasne:

„Princezné žijú zo vzduchu.“

Obliekli sa, čo im trvalo celé hodiny, pretože si museli navliecť spodničky, spodné košielky, krásne šaty, plášte a vysoké špicaté klobúky – henniny. Kým sa do toho všetkého nasúkali a učesali sa, bol obed.

Popoludní boli príliš unavené, tak si len trhali obočie. A večer sa sťažovali, že sa nudia.

„Ty čo robíš celé dni?“ pýtali sa Florizelly a ohromene na ňu hľadeli. Ona nosila jazdecské nohavice a košeľu.

„Ja sa učím, ako riadiť Sedem kráľovstiev, nech viem, ako na to, keď budem dospelá. Mám veľa nápadov.“

„Nápady?!“ zdesili sa princezné. „My nemáme nápady! My máme pravidlá.“

No Florizella usúdila, že každý by mal bývať v dome takom veľkom, aký potrebuje. Rodiny s viacerými deťmi alebo tí, s ktorými bývali aj priatelia, by mali mať najväčšie domy a malé rodiny by mali mať menšie domy.

„Vlastne to znie rozumne,“ skonštatovala kráľovná, ktorá už mala po krk utierania prachu v 134 izbách kráľovského paláca.

Florizella sa domnievala, že každý by mal dostávať peniaze, či má prácu, alebo nie. Mali by dostávať plat za záhradníčenie aj premýš-

ľanie, za maľovanie i beh. Keby chceli mamy robiť, otcovia by mohli zostať doma a starať sa o deti, no mamy by sa mali vracaať do čistého uprataného domu.

„To by nefungovalo,“ namietol kráľ. Netúžil totiž utierať prach v 134 izbách, ba ani len v jednej či dvoch.

Florizella sa zasmiala a šla sa voziť v hradnej priekope na kanoe.

„Vieš, ona vôbec nie je ako bežná princezná,“ sťažoval sa kráľ kráľovnej. „Myslím, že sme niekde urobili veľkú chybu.“

„Nájde si svoju cestu, až príde čas,“ vravela kráľovná pokojne. „A keďže sa narodila ako princezná a vychovávame ju tak, určite prirodzene prijme pravidlá pre princezné.“

Druhá kapitola

*Florizella ide na bál –
tekvicu netreba.*

Jedného dňa prišla pozvánka. Na obálke bolo krásnym ozdobným písmom napísané *Princezná Florizella*. Bolo to pozvanie na bál, čo usporadúval princ Bennett z Krajiny hlbokých jazier. Chcel sa zoznámiť so všetkými princeznami zo susedných ríš a vybrať si tú, s ktorou sa ožení.

„Rada by som išla,“ povedala princezná

Florizella pri raňajkách, keď uvidela pozvánku.

Kráľ pozrel na kráľovnú. Ten pohľad znamenal jediné. Chcel, aby ona povedala dcére nie.

„Myslím si, že by sa ti to nepáčilo,“ začala milo kráľovná.

Florizella namietla, že podľa nej by sa jej to mohlo páčiť.

Kráľovná kráľa prevrátila pohľadom: *Ja nie, ty jej ho povedz.*

„Ide o to, Florizella, že princ Bennett si ťa za nevestu nevyberie, lebo tam budú veľmi, veľmi pekné princezné, ktoré dodržiavajú pravidlá pre princezné. A ty taká nie si,“ vysvetľoval trpezlivo, lebo nechcel zraniť jej city.

„Veď ja viem,“ odvetila Florizella. „Nejdem tam preto, aby som sa vydala za princa Bennetta. Chcem navštíviť svoje priateľky a zabaviť sa.“

„Ach,“ povzdychol si kráľ. „Tak teda choď. Jasné. Jasnačka!“

Tak si hodila do batoha čisté džínsy a po obede skočila do skleného kočiara – v Siedmich kráľovstvách totiž nemali autá ani vlaky či autobusy – a vzala si aj svojho koňa Želatina, ktorý bežal za ňou.

Kráľovstvo princa Bennetta nebolo ďaleko a Florizella prišla ako prvá. Princ pozval stodvadsaťjeden princezien, a tak čakala pri

bráne a sledovala, ako všetky prechádzajú okolo. Niektoré v parádnych kočoch, niektoré v menších, zo dve na vozoch a jedna veľmi chudobná prišla vo fúriku. Doktoré z nich boli veľmi krásne, iné menej a všetky sa zúfalo chceli vydať za princa Bennetta. V tých časoch nemali čo iné robiť a podľa pravidla pre princezné číslo 500 (ktoré bolo posledné) sa mali vydať za krásneho princa.

Stodvadsiať prvá princezná Florizella bola jediná, čo neplánovala svadbu. Prišla sa iba zabaviť.

„A najesť sa,“ dodala túžobne, keď uvidela hostinu.

Veľmi si to užívala. Boli tam tony koláčov a tristo rôznych druhov zmrzlina, štyridsať

všelijakých farebných želatín. Boli tam pusinky, pizze a hotdogy. Navyše cukríkové tyčinky a cukrová vata. Ponúkali aj jablká v karameli a jahody v jahodových záhonoch. Mohli ste si ich sami odtrhnúť a zjesť, koľko ste len chceli. Florizella sa naozaj poriadne navečerala.

Tých stodvadsať prin-
cezien však zjedlo len
malý chlebič s mas-
lom. Báli sa, že si
zašpinia najlep-
šie plesové šaty
a či budú schopné
zľahka tancovať na
špičkách. A navyše
by si niekto mohol